

виокремлення пріоритетних електронних ресурсів, які враховують інтереси держави й окремих господарюючих суб'єктів. Структура сучасної інформаційно-аналітичної системи публічного управління має відображати державницькі інтереси, організовувати розв'язання конкретних суспільних завдань, координувати діяльність органів публічної влади на основі використання цифрових ресурсів сучасних інформаційно-комунікативних технологій.

Література.

1. Голобородько Т. В., Дубіна О. Д. Використання інформаційних технологій в публічному адмініструванні: досвід України та європейські орієнтири. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2018. № 6. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1260>.

2. Линьов К. О. Інформаційне забезпечення державного управління та державної служби [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.centre-kiiev.kiev.ua/bib/files/nmm/IZ16.pdf>.

3. Нагасв В. М. Публічне адміністрування: навчальний посібник. Х.: Стильна типографія. 2018. 278 с.

4. Пахнін М. Л. Вплив інформаційного суспільства на розвиток системи публічного управління. *Теорія та практика державного управління*. 2015. Вип. 4 (51). [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/tpdu/2015-4/doc/1/09.pdf>.

5. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20 вересня 2017 р. № 649-р [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-p>.

6. Портал державних послуг «Дія» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://diia.gov.ua/>.

АНТИКРИЗОВІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Белоусова О.С., к. н. ДЕРЖ. УПР., ДОЦ.

*ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІАЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА*

Белоусов В.М., к. н. ДЕРЖ. УПР., ДОЦ.

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ЗАПОРІЗЬКА ПОЛІТЕХНІКА»

Криза, яка стала наслідком спалаху пандемії у всьому світі, так чи інакше є певним іспитом для систем державного управління майже всіх країн. Вплив цієї кризи розповсюдився далеко за межі медичної

сфери, і відповідно дозволяє стверджувати про немінучі еволюційні зміни, як в економіці держав, так і в системах державного управління, мається на увазі підвищення їх здатності до виходу із подібних криз із мінімальними наслідками як для економіки, так і для соціальної сфери.

Вже зараз можемо констатувати, що централізовані системи, прикладом яких є Китай, легше справляються з несподіваними масштабними кризами в порівнянні з системами децентралізованими. На прикладі США, можна стверджувати, що переваги децентралізації проявляються в періоди економічного розвитку, коли в багатьох центрах прийняття рішень відбувається пошук технологічних і організаційних інновацій, з яких на основі конкуренції вибираються найбільш ефективні. У період же екстраординарних криз, коли «злетілися» відразу кілька «чорних лебедів», найважливішим фактором успіху стає здатність держави в найкоротші терміни мобілізувати масштабні фінансові, технологічні та людські ресурси - і це перевага централізованих систем [5]. Зараз ми спостерігаємо початок протистояння цих підходів, протистояння більш серйозне, ніж наприклад, торгова війна США і Китаю [3]. Децентралізованим країнам доведеться вибирати, наскільки загроза втрати людських життів і економічного потенціалу може зрушити до централізації суспільну систему, яка історично склалася, як децентралізована. Зрушення ця буде відбуватися незалежно від волі окремих груп, або політиків. Заходи щодо обмеження переміщення, контроль за населенням за допомогою гаджетів, впровадження системи розпізнавання осіб і часткова відмова від принципів недоторканності приватного життя та інформації про неї - те, чим доведеться поступитися і перейняти від централізованих систем державного управління.

Якщо розглядати особливості кризи в Україні, то важко заперечити, що ця криза є не лише наслідком пандемії, скоріше це додаткове навантаження на існуючі кризи, які були і до цього. Безумовне, що високий рівень економічного розвитку в країні значно полегшує наслідки будь – яких криз, але сама система державного управління, якщо вона відповідає критеріям ефективного державного управління і є ключовим фактором запобігання наслідкам кризових ситуацій [5].

Ключовою проблемою державного управління в Україні, незалежно від його формаційних особливостей, фактично завжди були однаковість, централізм, уніфікованість, безвідповідальність перших осіб, формалізм, які не давали йому ані стабільності, ані

динаміки. Нестійкість відбувалася (і відбувається) тому, що при уніфікованості елементів, державні органи «охоплюють» адекватно лише окремі сторони, моменти керованої дійсності, в той час як інші прояви просто втискуються в штучно створені для них структури, форми і методи [1]. Для збереження і штучного нав'язування, державним органам доводиться постійно боротися з відхиленнями, долати опір «середовища» [6]. В результаті система державного управління занурюється в стан напруженості, внутрішньої конфліктності.

Криза системи державного управління розвивається поетапно: виникнення безлічі конфліктних важелів у сферах державного регулювання; політизація економічних і соціальних конфліктів веде до функціонального розладу системи; нездатність державного апарату управляти суспільними процесами та зазвичай, розвивається по вертикалі: центр, регіон, територія самоврядування, місцева адміністрація, населення і супроводжується такими кризами: структурна, влади, ідеологічна, культурна, технологічна, психологічна. Тобто всі ті кризи, що зараз можемо відчувати в Україні [2].

Алгоритм впровадження антикризових механізмів в систему державного управління існує, він знайдений багатьма країнами, але в наших умовах вимагає абсолютно нового мислення, фактично прориву традиційних підходів. Мова йде не просто про реалізацію концепцій (в світовому трактуванні) поділу влади, федералізму, децентралізації, деконцентрації та інших в державному управлінні [4]. Мається на увазі визнання системи державного управління, як органічної системи, складові частини та елементи якої різноманітні і здатні до безперервного саморозвитку.

При цьому вважаємо, що ключовим аспектом подолання кризи в системі державного управління, повинно бути спрямування державної політики на формування ефективної держави, але як показує досвід, при цьому одним з найбільш складних завдань стає виявлення оптимальних параметрів оцінки здійснюваних заходів. Ефективність держави повинна мати чіткі критерії оцінки і відповідні методики, які б стимулювали прагнення до підвищення якості державного і муніципального управління.

Література.

1. Мухамет-Ирекле А. О методологических аспектах «эффективного» Государства [Електронний ресурс] / А. Мухамет-Ирекле // Государственное

управління. – 2011. – № 4. – С.57-65. – Режим доступу: http://www.rags.ru/rags_pub/content/gos_upravlenie.shtml.

2. Пахомов І. Механізми підвищення ефективності системи державної служби в нових умовах розвитку держави [Електронний ресурс] / Пахомов І, Т. Пахомова // Право України. – 2009. – №10. – С. 102-110. – Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/28685/12>.

3. Торговельні війни сучасності та їх вплив на економічне зростання і розвиток у світі та Україні. / Наук. ред. В.Юрчишин. – Київ: Заповіт, 2019. – 188 с. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://sk.ua/wp-content/uploads/2019/1.10.2019.pdf> (дата звернення 30.03.2021). – Назва з екрана.

4. Halachmi Arie Performance Measurement or Performance Management? / Halachmi Arie // Topic for International Conference on Public Administration in the University of Electronic Science and Technology of China. Chengdu. – October 2005.

5. Management Plan 2015. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://ec.europa.eu/atwork/synthesis/amp/doc/cnect_mp_en.pdf.

6. On the Principles of Comparative Evaluation. Vol. 8 (3). 2009: 359 – 371. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://ec.europa.eu/europeaid/how/evaluation/evaluation_reports/reports/2009/1264_vol3_en.pdf.

ОБМЕЖЕННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТАРІЙ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО УПОРЯДКУВАННЯ СТРУКТУРИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ

***МАКАРОВА В.В., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
СУМСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

У траєкторії сільськогосподарського землекористування всілякі обмеження (стандарти, норми, правила) є інструментами ефективного управління земельними ресурсами з боку держави на основі приписів нормативно-правового забезпечення [4, с. 60]. Сукупність встановлених та санкціонованих державними інститутами обмежувальних стандартів і правил забезпечує організацію науково-виваженого й практично-раціонального використання та охорони сілгоспугідь.

Регуляторний набір обмежень у сфері використання